

[Merete Bjørn Hanssen.]

underholdende. At dette også er hensigten, understreges videre gennem forslaget om, at der som forudsætning for anerkendelse som landsdelsmuseum kræves, at man beskæftiger en museumspædagog, der dog kan virke på deltidsbasis, og som skal stå til rådighed for lokalmuseerne i området.

Endelig understreges den kulturformidlende udbygning, der sker med lovforslagene, gennem den ny bestemmelse om en særlig tilskudsordning på maksimalt 10.000 kr. årligt til kulturformidlende virksomhed.

Disse bestemmelser og den forbedrede tilskudsordning i øvrigt må ses på baggrund af den kulturpolitiske redegørelses også efter min mening noget for flotte bemærkninger om museerne, der selv er modne til at komme på museum. Det kan næppe være rimeligt at bebrejde museerne en mangel på indsats, man hidtil ikke har givet dem muligheder for at udfolde. Det må derfor være tilfredsstillende, at vi nu begynder på at skabe disse muligheder. Den kulturpolitiske betænkning taler om mulighederne for at skabe farlige museer, at gøre dem til arsenaler, hvorfra kritik af det bestående kan hentes — noget, der i betænkningen betegnes som vækstpunkter for en ny livsholdning. Lad mig her spagfærdigt antyde, at vækst i livsholdninger også fuldgyldigt kan opnås gennem indsigt i og forståelse for udvikling og sammenhæng, noget, der kan fremme en tolerance, som synes nok så påkrævet i menneskers omgang med hinanden, lokalt, nationalt og internationalt.

For kunstmuseerne videreføres de samme tilskudsprincipper og de samme muligheder for at optage kulturformidlende virksomhed, som nu foreslås for lokalmuseernes vedkommende. Vi kan tilslutte os hovedreglen om, at der lokalt skal stilles egnede bygninger til rådighed, men at supplerende statslån kan ydes, hvor udgifterne til egnede bygninger er særlig store. Det samme gælder bestemmelsen om, at ministeriet kan kræve en administrativ og økonomisk adskillelse fra andre institutioner, og at ministeriet, for så vidt angår lys- og temperaturforhold, får indseende med bygningernes indretning, selv om disse er et lokalt anliggende. Bemærkningerne understreger her, at der ikke påtænkes en omfattende gennemgang af eksisterende bygninger, og at man heller

ikke har en æstetisk bedømmelse i tankerne. Det kan jeg tilslutte mig; der må ikke ske nogen centraliseret smagsdirigering.

Hermed skal jeg anbefale de 3 lovforslag til en hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Jørgen Andersen: De tre museumslove, som tinget for nærværende førstebehandler, kan ikke med nogen rimelighed siges at være finansielt overdimensionerede, når man skal tilgodese det sigte, forslagene indeholder, og det skal man jo. Personlig er jeg tilbøjelig til at mene, at den højtærede minister for kulturelle anliggender for tilfældet har ladet den for ham særegne beskedenhed influere stærkere på forslaget, end almindelig praksis vil have mulighed for at honorere. Jeg vil naturligvis glæde mig, om jeg måtte tage fejl, og i så fald skal jeg ikke undlade at påskønne ministeren, når lovene optages til revision i 1972-73. Jeg forventer i denne henseende også, at den højtærede finansminister vil gøre det samme.

Nu er det imidlertid ikke mit indtryk, at det så meget er de økonomiske sider af vor kulturpolitik som den principielle side, der udæsker til debat. Jeg deler således den opfattelse, som var kommet til udtryk i ministerens kulturpolitiske redegørelse nr. 517, side 153:

„Museernes største almene problem er vel forholdet til den del af befolkningen, som ikke har nogen speciel interesse forbundet med museernes samlinger.“

Det er desværre sikkert, at alt for store befolkningskredse totalt mangler både forståelse, interesse og glæde i forholdet til vore mange udmærkede samlinger, hvad enten det så drejer sig om kulturhistoriske samlinger eller kunstsamlinger, som andre engagerede borgere med hengivenhed og personlige ofre har søgt og stadig søger at etablere og bevare til glæde for en forhåbentlig mere positiv eftertid end den, vi selv oplever. Disse mange uengagerede burde betænke, hvilken depressiv indflydelse det ville få på andre kulturfaktorer som film, teater, fjernsyn, radio, litteratur osv., såfremt man overser betydningen af eller endog fuldstændig nedlægger vore samlinger. Ingen af disse mennesker vil nemlig kunne påstå ikke på et eller andet tidspunkt at have udtalt enten ros eller dadel over for den ene eller den anden kulturfaktor.